

Ren - en Stop niet

Written by Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Koele wind tolt, wild blazend om zich heen. Dauw hangt in de lucht, en kleine

waterdruppels glinsterden op het niet onderhouden gras. Duisternis neemt snel zijn plaats in, zodra de zon onder begint te gaan. Het omheinende donkere bos zag er dreigend uit, een plek waar teveel dingen in de schaduw konden zitten loeren. De lucht was doodstil. Een sidderend gevoel hult de atmosfeer, eentje die gevuld was met eenzaamheid, angst en pijn.

Lara stond met open mond, te kijken naar een enorm wit gebouw. Alice, Jeremy en Mike stonden naast elkaar, met hun ogen draaiend in de rondte. Alice's bleke lange gezicht keek zich uit naar het bos. Haar blauwe ogen lieten tekens van bezorgdheid zien. Jeremy stond een paar meter voor de rest en wilde maar al te graag naar binnen, als waar Mike achteraan stond, met zijn ogen wijd en alert. Fran, de gids, stond vooraan de groep en bestudeerde ze allemaal met zorg.

Lara stond voor het Welterfenn's Gesticht voor gekken in Ontario, Canada. Het gesticht was midden in de wildernis geplaatst, compleet afgezonderd en verstopt. Het gesticht, een prachtig wit gebouw, bestond uit vier verdiepingen hoog boven de grond. Het dateerde uit de late jaren 1920. Er moesten wel meer dan vijftig ramen op de voorgevel van het gebouw zitten, elke raam had stalen spijlen beveiligd voor de ramen. Overgroeide heesters en onkruid bedekten de reusachtige binnenplaats. Ondanks zijn schoonheid, leek het gesticht wat problematische energie te hebben dat door de muren heen trilden.

Het was geen fijne plek.

Vandaag was het de laatste dag dat het gesticht open was voor rondleidingen sinds er steeds rare gebeurtenissen daar voorkwamen. Fran overhandigde iedereen een plattegrond van het gesticht en vervolgde haar weg naar de deur. Als iedereen binnen is, gooide ze de deur dicht en doet het op slot. Om dingen binnen te houden? Of juist erbuiten te houden? Vroeg Lara zich af.

Lara's neus vulde zich met een bekende geur. Het stoorde haar anders niet, omdat het naar gevaar rook en dat wond haar op. De lucht was kil, vol met dood. Lara volgt Fran samen met de anderen naar beneden door een aantal gangen.

Fran stopt voor een kleine witte deur met de naam OPSLAGRUIMTE erop. Ze draaide de oude hendel om en stapt de ruimte binnen. De deur ging achter hun dicht en waren ineens omringt in complete duisternis.

'Welterfenn's Gesticht was geen fijne plek. Patiënten die ziek waren, of mentaal niet in orde, werden hier naartoe gebracht.' De stem van Fran echode zachtjes door de ruimte. Lara luisterde aandachtig.

'Dr. Welterfenn voerde veel van zijn operaties uit op deze patiënten en de meeste van hen waren voor experimenten. Hij was niet echt, wat sommige zouden zeggen een gezonde man, want de experimenten die hij uitvoerde maakten de conditie van de mensen alleen maar erger. Hij was er niet van uit hun echt te helpen, hij experimenteerde op hen volledig voor zijn eigen zieke genot.' Fran flipt een schakelaar, en gedimde lichten vullen door de donkere

ruimte. Een paar schokkende uitingen verlieten de monden van Alice en Mike. Wat om hen heen stond waren grote schappen dat door de hele ruimte was uitgelijnd. Gruwelijke organen en lichaamsdelen zaten lelijk in verschillende maten flessen op sterk water.

‘Hij verzamelde ze,’ fluisterde Fran. Ze opent een deur aan de andere kant van de opslagruimte, en seinde naar iedereen dat ze moesten volgen. Lara was de laatste die de kamer verliet. Voordat ze wegging keek ze naar een fles dat haar aandacht trok. Twee oogballen dreven langzaam in het rond in dikke vloeistof. Het leek erop alsof ze waren gesneden door een appel schilmes. Deeltjes van het oog flapperde langzaam in het rond, stotend tegen elkaar aan. Lara deed het licht uit, en verliet dan de kamer.

De groep volgden hun weg omhoog op een korte trap naar de eerste verdieping. Alle kamers hadden schuifdeuren met daarop vergrendeling en twee sloten.

‘Wanneer er patiënten voor het eerst in het gesticht komen, werden ze hier naartoe gebracht,’ legde Fran uit, ‘ze zaten daar dagenlang opgesloten, en werden alleen gevoerd met droog brood en waren genoodzaakt een glas met stilstaand water te delen. De verpleegsters die dienst hadden bewaakten de verdieping, met de bedoeling dat niemand probeerde te ontsnappen. In de zomer, hing er hier altijd een nare geur. Geen enkele raam kon open, dus het werd erg broeierig. De meeste mensen werden misselijk, en hun celgenoten moesten dan de zieke geur van de slechte spuug inademen.’ Fran stopte met praten en pakte een ring uit haar broekzak, en opende daarmee een van de kamers. En de groep begon haar haastig naar binnen te volgen.

Lara keek de kamer rond. Het was bijna perfect haaks, en claustrofobisch. Vlekken bedekten de vloer en krassen zaten in de muren geëetst.

‘Kun je het je voorstellen hier in opgesloten te zitten?’ Vroeg Fran. Ze bracht de groep naar de derde verdieping en liet hen eventjes wat kamers zien dat administratie bezat en dossiers van oude patiënten. Wanneer ze terugkeren naar de hoofdverdieping, keek Fran vreemd om zich heen naar Alice, Jeremy, Mike en Lara.

‘Het ergste van de rondleiding moet nog komen,’ zei ze, ‘blijf in de buurt.’ De groep volgde haar door de gang naar een houten deur. Ze pakt haar sleutelhanger, en frutselt er wat mee om de deur te openen. Ze was vrijwel zeker nerveus. Lara volgde haar voorzichtig stap voor stap naar beneden op de koude stenen treden, in de duisternis.

Klik.

Dan ineens gaat ineens een straal van licht aan. Fran glimlacht naar de groep.

‘We hadden kort geleden wat problemen met de elektrische bedrading de laatste tijd.’ Als ze het einde bereiken, botst er ineens een ijzige tocht hard tegen hun aan. Lara voelde Alice naast zich huiveren. De kelder was als een doolhof. Kleine gangen afgekort in verschillende richtingen en leken nooit bij elkaar te komen.

Lara liet haar ogen afglijden om te zien waar ze naartoe gingen. Fran bracht hen naar een kleine kamer waar een kleine tafel in het midden was gezet. Iedereen ging er met een cirkel omheen staan en luisterden aandachtig naar haar stem.

‘Dit was één van Dr. Welterfenn’s favoriete technieken van moorden. Elektrische schokken.’ Fran verwijderd een wit laken dat op de tafel lag en liet het langzaam op de grond

drijven waar het in een kleine hoop ineens kreukelde. Een paar metalen tangen hingen onderaan, die gekoppeld zaten aan twee lange snoeren naar een kastje op de muur.

‘De patiënt werd stevig vastgehouden door drie verplegers. Dr. Welterfenn klemde dan de twee tangen aan de patiënten; het lichaam dat ineens begon te trillen van de patiënt in verschrikkelijke stuiptrekkingen. De verplegers bonden de patiënt stevig vast aan de tafel, en dan kon Welterfenn zijn gang gaan. Het was een vreselijke manier om te sterven, maar Welterfenn gaf er amper wat om. Voor hem was het een spel. Steeds als er een nieuwe patiënt werd binnen gebracht zette hij de voltage hoger. Welterfenn zei dat hij graag wilde zien hoe hoog ze konden springen.’ Fran boog voorover en pakte het kleed. Ze gooide het over de tafel en seinde snel de anderen weg te gaan.

Fran scheen met de lichtstraal van haar zaklamp tegenover de volgende kamer. Het was erg klein, en donker. Het leek donkerder dan de anderen waar ze binnen waren geweest. Lara’s adem stokte in haar keel, en voelde haar maag ineens krimpen. Iedereen was stil, het enige hoorbare geluid was hun snelle ademhaling. Een grote zwarte kist lag op de vloer achterin de kamer, tegen de muur aan geduwd. Fran ging ernaast staan en keek iedereen aan.

‘Alle patiënten werden hier naartoe gebracht. Allemaal, tot aan de laatste toe,’ fluisterde Fran. ‘Dr. Welterfenn had zo zijn theorie over deze kist. De patiënt werd gedwongen erin te gaan, en de deksel werd goed afgesloten. Als ze al gek in het begin waren, zouden ze er gezond uit komen. Maar voor degenen die gezond waren, gingen ergens doorheen...iets vreselijks wat hun doordreven tot krankzinnigheid. Het was Welterfenn’s speelkist. Stop er iets in, en haal er iets anders uit.’ Fran haalde haar schouders op als teken dat het allemaal maar onzin was.

Fran draait zich half om richting de kist, en tilde heel voorzichtig de deksel omhoog. Ze liet het op de muur rusten, en keek toen naar Alice.

‘Wil jij graag een kijkje nemen?’

Alice schudde haar hoofd.

‘Mike?’

‘Uuh...nee liever niet.’

Jeremy was al helemaal niet geïnteresseerd, want hij stond nu vlakbij de deur. Lara liep naar voren en ging voor de kist staan.

‘Eén moedige persoon,’ Fran glimlachte. Ze gaf Lara haar zaklamp, en stapte uit de lichtstraal.

Lara nam de zaklamp aan, en scheen het licht in de kist. Het was enorm donker. Het was zo donker dat haar licht bijna compleet werd opgezogen. Lara keek over de rand en nam een kijkje.

‘Er zit hier helemaal niks in,’ zei ze, ‘het is maar een lege kist.’

Alice liet een zucht van opluchting horen en veegde haar voorhoofd met de rug van haar hand.

‘Inderdaad,’ antwoordde Fran, ‘maar stel je eens voor dat je bent opgesloten daarin, voor wie ook maar mag weten hoe lang? En op deze plek? Niks voor mij!’ Lara gaf de zaklamp terug aan Fran, en deed voorzichtig de deksel weer dicht. Iedereen leek gespannen, en Lara kon bijna de angst voelen dat uitloefende op de anderen.

De groep verliet snel de kamer, blij om er weer uit te zijn. Fran nam hen mee door nog een aantal gangen en liepen een enorme grote kamer binnen. Ze scheen het licht in de rondte en mompelde een dank je wel zodra ze een lichtknop heeft gevonden. Ze deed het aan, en

gedimde lichten kwamen verderop tot leven. Ze stonden in de operatiekamer waar vele vormen van ‘behandeling’ werden uitgevoerd. Oude brancards stonden naast elkaar aan de overkant van de kamer. Grote lichten hingen laag bovenop hen, en Lara zag riemen op de brancards die werden gebruikt voor het vastbinden. Langs de ruimte van de kamer waren toonbanken waarin, gootstenen, buizen, glazen potten, oude handdoeken, vele verschillende instrumenten en allerlei boeken lagen.

‘Dr. Welterfenn had zijn lolletje hier wel,’ riep Fran luidop. ‘Hier is waar hij het meeste handwerk deed. De gestoorde patiënt werd vastgebonden op de brancard, en dan werd het licht omhoog geheven. Eén van de verpleegsters dat samen met hem in de kamer was, stond naast de brancard met een aluminium kom. Ze had een handdoek over haar ene arm heen gehangen, en in haar andere hand, een kleine serveerblad met Welterfenn’s gereedschap. Eerst, boorde Dr. Welterfenn verschillende gaten in de hoofden om de ‘hersendruk’ van de patiënten wat af te laten nemen. Hij geloofde er ook in dat het zo de demonen uitdreef dat in hun zat. Nadat de gaten waren geboren, schraapte Welterfenn enige stukjes vlees dat overbleef van de boor in de kom. Dan bracht er een andere verpleegster een kooi dat dan over het hoofd van de patiënt werd geschoven. Daarna werden ze in een dwangbuis gedwongen en liet ze dan naar de andere kant van de kamer lopen waar dan hun benen aan de muren werden vastgeketend. Dr. Welterfenn spoot dan liters met water over de patiënten heen.’ Fran keek de groep rond. ‘Eng spul.’

Lara staarde naar de lichten boven hun. Ze begonnen te flikkeren.

‘Okay mensen, we kunnen maar beter vertrekken!’ riep Fran hardop. Ze verlieten de kamer en Fran begon snel door de gangen te rennen. Ze wilde daar *echt* weg! De andere volgden vlak achter haar.

BENG! CRASH! Deuren werden dicht gegooid, en dingen werden overhoop geflipt! Iedereen rende zo hard als ze konden. Fran liet haar zaklamp vallen, het lampje spatte uit elkaar op de stenen treden. Alle vijf renden nog het laatste stuk van de trap omhoog en begonnen door de gang te sprinten.

Lara zat dicht achter de anderen aan. Wat gebeurde er toch in de kelder?! Ze haastte zich verder maar stopt dan ineens voor de deur van de opslagruimte. Lara wilde nog één blik geven aan die oogballen...

De anderen renden als een stel razende kippen de voordeur uit van het gesticht, en namen niet eens de tijd om te kijken of ze het wel goed hadden afgesloten. Iedereen sprong het busje van Fran in en sperde weg.

Het gesticht zag er nu anders uit. Het leek wakker te zijn - levend. Het was pikkedonker buiten en het hoge gras trilde door de wind. Een heldere halve maan scheen hoog boven het gesticht. Zijn reflectie scheen langs Lara’s ogen, door één van de tralieramen op de begane grond.

Lara stond voor een raam, haar ogen gleden, lippen gingen een beetje open, armen die langs haar lichaam hingen. Ze staarde naar een raam naar woorden die in het glas waren gezet, en met een dikke laag bloed waren besmeurd.

SPEELTIJD

Dan ineens, veranderd Lara’s mond in een afzichtelijke grijns. Ze wankelt naar het raam toe, en drukt haar neus tegen het glas. Heel langzaam glijd ze haar tong uit haar mond, en gaat ermee langs de woorden. Bloed haast zich op haar tong en glijd langzaam maar zachtjes naar

beneden door haar keel. De woorden begonnen nu helder te glinsteren, glimmend van het speeksel dat over het glas was gesmeerd.

Lara stapte terug van het raam en draait haaks om. Ze begon snel de kamer uit te lopen, en ging richting de kelder deur...

‘Daar ben je dus, jij kleine rund!’

Lara keek omhoog en zag een verpleegster voor haar neus.

‘We gaan toch niet proberen te ontsnappen hè?’ vroeg ze.

Lara schudde langzaam haar hoofd. De verpleegster pakte ruw haar arm vast en sleurde haar de gang door. Het gesticht was verlicht door de heldere lampen, en overal liepen er verpleegsters, haastend met handdoeken of presenteerbladen in hun handen. Lara’s ogen draaiden langzaam in het rond. Patiënten in brancards en rolstoelen werden door de eindeloze hallen geduwd die in helder wit waren geverfd. Lara’s focus bleef maar een waas, en ze voelde zich licht in haar hoofd.

De verpleegster bracht haar naar een kamer waar Lara nog niet tijdens de rondleiding was geweest. Lara werd tegen een verticale brancard geduwd en vastgebonden met riemen. Een patiënt naast Lara was aan het vechten met twee verpleegsters. Hij rukte en draaide zich als een gek, om zo uit zijn beperking te komen.

Lara voelde zich alsof ze totaal geen controle over haar lichaam had. Het leek erop alsof iets, of *iemand* haar had overgenomen. Dan plotseling, loopt er een man levendig de kamer binnen. Hij droeg handschoenen aan beide handen, en hield zijn armen verticaal gebogen voor zich naarmate hij loopt. Hangend om zijn nek was een witte gezichtsmasker. Hij grijnsde naar de patiënt naast Lara, en liet zijn beide handschoenen klappen voor een stevigere passing. Een verpleegster overhandigde hem een smal, hol stukje metaal.

‘Kijk eens aan Dr. Welterfenn,’ zei ze.

Lara’s ogen flikkerde. *Welterfenn?!*

‘MMM, nee! Nee!’ jammerde de patiënt. Hij begon als een krankzinnige zichzelf los te rukken, maar stopte met groeien wanneer Dr. Weterfenn ineens voor zijn neus staat. Een verpleegster haast zich in de kamer met een bakje en gaf Welterfenn een zwarte pen.

Heel voorzichtig, bewoog hij zich naar zijn patiënt toe. Hij nam de pen in zijn hand en tekende twee kleine perfecte cirkels aan iedere zijde van het voorhoofd. De ogen van de patiënt stonden wijd van angst, en het zweet brak hem aan alle kanten uit. Dr. Welterfenn gaf de pen terug aan de verpleegster, en plaatste de kleine smalle cilinder op de linkerkant van de patiënt zijn voorhoofd, recht op de getekende cirkel. De verpleegster gaf Welterfenn een boor met een lange puntige eind die hij in de cilinder stopte en naar beneden drukte totdat het ‘t voorhoofd had bereikt...

Zzz! Zzz! Zzt! Zzt! Zzz De krachtige boor baande zich een weg in het hoofd van de patiënt, trekkend en scheurend nam de boor het vlees met zich mee. Kleine stukjes van zijn schedel schoten omhoog door het metaal, spetterend tegen Welterfenn’s gezichtsmasker. De ogen van de patiënt stonden stil op hun plek.

Dr. Welterfenn deed de boormachine uit en haalde de boor er voorzichtig uit, en hield uit grote zorg goede houvast aan het stukje metaal. Dan ineens, poft er een luchtbel van bloed uit de voorhoofd van de patiënt, gevolgd door een grote vloed met bloed. Het schoot omhoog in de metalen deel en lekt uit de top, druppelend op de patiënt en Welterfenn’s arm. Hij begon als een gek in zichzelf te lachen, en kijkt dan naar de verpleegster.

‘Doe jij de andere kant. Ik wil graag aan deze patiënt beginnen,’ hij keek naar Lara en glimlachte. Ze trok aan de riemen maar wist dat dit een hopeloze actie was. Welterfenn pakte de pen uit het bakje en liep richting Lara toe. Een verpleegster dat naast haar stond hield een kom met water vast, waarin ze snel zijn handschoenen schoonmaakte. Hij liep naar Lara toe, en begon twee cirkels op haar voorhoofd te tekenen.

Zzz! Zzz! Zzt! Zzt! Welterfenn zette de boormachine aan, en begon aan zijn werk. Het puntje van de boor boorde zich door Lara’s huid. Ze voelde een brandende sensatie en werd al snel bewusteloos...

‘UHHH!’ Hijgt Lara hardop en hapt naar lucht. Haar hart ging vreselijk tekeer en ze probeerde weer haar houding terug te krijgen. Lara opende haar ogen en tilde haar hoofd van de koude vloer. Ze lag in de kamer waar ze zojuist doorheen rende voordat ze bewusteloos werd. Lara keek uit door het raam, en zag dat Fran’s busje er niet meer was.

‘Ze zijn gewoon zonder mij vertrokken,’ mopperde Lara. Ze haalde haar schouders op en veegt wat stof van zich af. Ze keek de kamer rond als haar gezicht ineens in een frons veranderd. Een beeld van Dr. Welterfenn gaat door haar gedachten heen. Lara huiverde en schudde haar hoofd om van het akelige beeld af te komen.

Was Lara nou echt samen met hem in dezelfde kamer? Waren er werkelijk verpleegsters en patiënten in het gesticht? Leefde het gesticht weer? Had ze nou daadwerkelijk een moord door Welterfenn hem zelf meegemaakt, en bijna zelf vermoord te worden?

Lara wilde dit uitzoeken.

Ze vervolgd haar weg door de deur, en word dan ineens naar achteren geduwd terug in de kamer.

‘Woah!’ Schreeuwde Lara. Ze wankelt naar achteren, en flipt haar hoofd omhoog om te zien wie haar geduwd had.

De deuropening was leeg.

Lara doet een wenkbrauw omhoog en glimlacht. ‘Jij vecht met je handen, ik vecht met mijn vuisten.’

Plotseling hoort Lara zachte geluiden om haar heen van gedempte stemmen. Ze waren aan het lachen en giechelen. Lara stond in het midden van de kamer, ogen gleden, handen hingen naast haar. Lara’s staart werd eruit getrokken en haar haar werd geblazen door ijzige lucht...

‘Alsjeblieft! Ik zal het niet meer doen! Echt niet!’

‘Dit moet gebeuren, jij was jezelf niet meer!’

Lara opende haar ogen, en keek door de nieuwe kamer waar ze in zat. Ze was weer in de kelder, vastgebonden op een verticale brancard. Lara keek toe hoe twee verpleegsters een vrouw in een ziekenhuisbed duwden, en haar snel begonnen vast te binden. Ze gingen weg om Dr. Welterfenn te halen, Lara en de vrouw waren alleen. Ze keek Lara aan met complete angst in haar ogen.

‘Deed het veel pijn?’ vroeg ze stilletjes.

Lara opende langzaam haar lippen, wat een kleine laag ertussen brak dat ze op elkaar hielden. Ze likte ze en proefde bloed.

‘Deed wat pijn?’ antwoordde Lara terug. De vrouw knikte haar hoofd richting haar rechtervoet. Lara keek naar beneden en zag verschillende gaten op de zool van haar voet.

Kleine hoeveelheden pus had zich er omheen verzameld, en de gaten werden zwartachtig, blauwe kleur. Ze schudde haar hoofd en keek naar Welterfenn die zojuist naar binnen kwam. Hij keek Lara aan met zijn donker bruine ogen en glimlacht.

‘Voel je je al beter? Nu kun je nooit meer ontsnappen.’ De volgende paar minuten viel Lara in en uit van wat haar gebeurde. Ze kon zichzelf voelen en had controle over haar lichaam, maar het voelde ook alsof ze één stap buiten haar lichaam verwijderd was...en het aan de buitenkant kon zien. Ze kijkt toe hoe Dr. Welterfenn zijn handschoenen aantrekt en naar de zijkant van het bed van de patiënt loopt.

‘Wat voor behandeling zou je graag willen?’ Vroeg hij aan de vrouw.

Tranen stroomden over haar wangen, en ze snikt hard.

‘Taiyang, of hegu?’

Geen reactie.

‘Het word hegu.’ De verpleegster vlak naast Welterfenn knikt en loopt dan naar de vrouw toe. Ze draaide haar hand zo dat de palm omhoog wees en overhandigde Dr. Welterfenn twee naalden die bevestigd zaten aan de muur. De behandeling stond bekend als “Elektrische Mier.” Welterfenn prikte tussen duim en wijsvinger in de hand van de vrouw. Ze hilde het uit van de pijn, en begon te schreeuwen.

De elektrisch gecontroleerde acupunctuur naalden werden naar een hogere golf gebracht. De vrouw begon hysterisch te gillen. Wanneer de behandeling was afgelopen, verlieten Welterfenn en de verpleegsters de kamer.

‘Gaat het wel met je?’ roept Lara naar de patiënt. Ze snikte hardop en heft haar hoofd op naar Lara.

‘Het was lang niet zo erg als wat jij hebt gekregen,’ antwoordde ze, ‘jij lijkt wel helemaal geen pijn te lijden.

‘Doet het geen pijn?’ vroeg ze.

Lara schud haar hoofd.

‘Ik weet niet eens hoe ik hier terecht ben gekomen,’ zei de vrouw. ‘Ik ben er zeker van dat ik ver van gestoord ben...maar als ze met mij klaar zijn is er geen twijfel mogelijk dat ik het zal worden!’ Lara lacht wat nep, en verteld haar wat er met haar is gebeurd.

‘Je bedoelt dat je in de tijd bent terug gereisd?’ vroeg ze.

‘Ik weet het niet zeker. Het is of dat of ik val steeds flauw, en dit is een droom,’ antwoordde Lara, denkend dat dit wel eerder is gebeurd.

‘Nou...om er zeker van te zijn dat dit geen droom is, denk ik dat je beter een plan kunt bedenken.’

Lara knikt. ‘Het zit zo, ik ben nu twee keer bewusteloos geraakt... en steeds als ik weer terug kom zit ik altijd ergens beneden vastgebonden.’

‘Toen je hier eerder vertrok, wat gebeurde er om je heen?’

‘Op dat moment werd er in mijn hoofd geboord,’ antwoordde Lara. ‘Ik voelde het begin tenminste...maar dat was het.’

‘En wat of wanneer was je terug in het gesticht? Hoe ben je voor de tweede keer bewusteloos geraakt?’

‘Ik liep naar de deur toe toen iemand mij ineens terug naar binnen duwde. Ik ging

kijken wie er was, maar het was te donker, ik kon helemaal niks zien. Ik herinner me dat m'n ogen weggleden en ik erg koud werd. Zodra ik mijn ogen opende was ik hier weer.'

'Denk je dat Dr. Welterfenn jou probeert te vermoorden?'

Lara keek de vrouw aan en zuchtte. 'Ik heb geen flauw idee.'

'Maar als hij dat wel doet, hoe wil je het dan voorkomen?'

'Dat weet ik ook nog niet. Ik heb geen enkel wapen op zak.'

'Wapens? Je hebt ze helemaal niet nodig als je een heel gesticht vol hebt met moordmachines!'

Lara moest lachen. 'Vuur bestrijd je met vuur.' Zij en de vrouw wisselden hun namen uit, en dan nemen twee verpleegsters Lara mee.

Ze rollen haar door wat gangen heen in een andere kamer. Dr. Welterfenn was bezig met een chirurgische oefening, ook wel bekend als lobotomie. Zijn handschoenen zaten onder het bloed, hij was bezig met het zagen van het hoofd van een man waar hij delen van frontale kwabben weghaalde.

De verpleegster dat naast Welterfenn stond hielp hem wat bloed op te zuigen met een handdoek. Haar bakje met instrumenten stond op een tafel naast haar – recht voor de neus van Lara. Heel stilletjes strekt ze haar arm uit zo ver als ze kon van de brancard, en greep een hele scherpe mes. Na het voorzichtig in haar kontzak te hebben gegleden, sluiten Lara's ogen en al snel verlaat ze nogmaals de kelder van het gesticht.

Wanneer Lara haar ogen opent, scheen de maan helder in de kamer. Ze deed haar laars en sok uit, en keek naar de zool van haar voet. Er zaten vervaagde cirkels die van Welterfenn konden zijn, maar Lara was niet honderd procent zeker.

Ze wilt gaan opstaan als ze ineens een scherpe pijn voelt...Lara voelt in haar kontzak en haalt de scherpe mes die ze had meegenomen eruit.

'Dus het is *wel* echt,' mompelt Lara zachtjes. Ze kijkt naar de mes en legt het dan op de vloer. Lara begon haar plan zo voorzichtig mogelijk in haar hoofd te bedenken. Charlotte, de vrouw waarmee Lara had gepraat, had haar verteld om met Welterfenn te vechten en ze de machines in het gesticht moest gebruiken. Aangezien Lara niet alle uitrusting had gezien, wist ze niet welke methode het beste zou werken.

Lara had bedacht om uit elke beperking los te breken waar ze in wakker zou worden, en dan Welterfenn op te zoeken en te vermoorden. Met het mes dat nu goed in haar kontzak zat, stond Lara nog een keer op, en weer cirkelt er een ijzige wind om haar heen...

Duisternis. Lara opende haar ogen en loenst door de duisternis. Ze lag op de vloer van een kamer waar andere patiënten diep lagen te slapen. Lara was nog steeds evenwel in de kelder. Ze stond op en liep voorzichtig de kamer rond. Zodra ze de deur heeft gevonden, verbaasde het haar niet dat ze achter tralies zaten. En toch hielden die haar niet tegen. Lara hoorde zachte voetstappen die haar naderden. Eén verpleegster had dienst, die de gangen aan het bewaken was. Lara's hand gleed zich stilletjes in haar kontzak, terwijl de andere de tralies vastgriepen.

De verpleegster was drie meter van haar verwijderd.

Lara trapt voorzichtig de tralies met haar voet. De verpleegster komt aanrennen, direct voor de deur, steekt een kaars aan, en hield het voor zich omhoog. Starend naar haar in haar ogen, begint Lara te glimlachen. De verpleegster springt als verrassing terug, maar niet snel genoeg. Lara steekt vlug de mes in haar keel.

De verpleegster begon te kokhalzen, als ze paniekerig naar haar gapende snee grijpt. Haar ogen rolden weg, en valt met een zachte klap op de grond. Donker bloed gutste uit haar keel. Lara veegde het bloed af op haar korte broek, hurkt neer en steekt haar arm door de tralies om de sleutels te pakken.

Klik.

Lara gooide de deur open en het piepte zachtjes. Ze keek naar links en rechts, maar zag niemand in de duisternis. Lara moest verder gaan, en snel. *Heel* snel en stilletjes, rent Lara door de gang, met haar voeten die amper geluid maken maar zacht tikken op het koude cement.

Welke machine zal ze gebruiken om Welterfenn te vermoorden? Ze kon gaten in zijn hoofd boren, maar ze kon hem nooit in haar eentje vast binden. Als Lara bezig is de dingen op orde te krijgen, rent ze in en uit allerlei kamers op zoek naar het perfecte wapen. Dan ineens, konden er een paar stemmen gehoord worden vanuit de gang. Lara deinst snel in een dichts bijzijnde kamer, en kijkt om de hoek. Drie figuren liepen heel snel richting Lara. Allemaal hielden ze een kaars op dat hun gezichten deed op lichten. Welterfenn stond tussen de twee verpleegsters in. Geen van de drie keken blij. Dan ineens, strekt Welterfenn zijn arm uit om ze te stoppen.

‘Vind haar,’ fluisterde hij door zijn tanden,’ of je zal mijn volgende experiment worden.’ De verpleegsters knikten en namen beide hun weg uit in twee verschillende richtingen. Welterfenn haastte zich naar voren, en Lara springt terug in de kamer. Jammer genoeg was het niet echt een kamer. Het was erg klein, en het enige dat in de kamer lag was een grote cirkelachtige zwembad dat zowat de hele kamer in beslag nam. Lara kon horen dat Welterfenn nu nog dichterbij kwam en zag het puntje van zijn schaduw uit de gang komen.

Waar zit dat verdomde meisje? dacht Welterfenn. *Zodra ik haar vind, maak ik haar helemaal leeg stuk voor stuk.* Dr. Welterfenn draait zich in de kamer met het grote zwembad, en kijkt in het rond. Er was niemand te bekennen. Hij liep naar het zwembad, deed zijn vinger erin, en likt er dan aan. Na nog een blik te hebben genomen, haast Welterfenn zich uit de kamer, en vervolgd zijn weg verder door de gangen.

WOESH! Lara komt naar de oppervlakte en vult haar longen met zoveel lucht als ze maar inademen kan. Het was erg ongelukkig dat ze het dichts bij deze kamer was toen ze moest ontsnappen, want Lara heeft voor een hele minuut onder gezeten in een zwembad vol met bloed. Heel voorzichtig stapt ze uit het zwembad en stond druppelend voor een moment. Ze veegt haar gezicht af met haar handen en schud haar hoofd. Hoe kon ze nou verstopt blijven totdat ze een manier had gevonden om Welterfenn te vermoorden? Ze had er geen probleem mee van hot naar her te rennen hopend dat ze elkaar niet tegen zouden komen, maar Lara wist dat als ze een spoor met bloed achterlaat dat, dat niet echt zou werken.

Lara's ogen hadden zich inmiddels aangepast aan het donker. Ze kon op de achterste muur van de kamer zien, dat er wat labjassen hingen. Lara deed haar laarzen en sokken uit en gebruikt dan de jassen om zoveel mogelijk bloed van zich af te vegen als ze kon. Op haar armen en benen, zaten enorme bloedvlekken, en haar haar was nat en plakkerig. Ze kneep

haar vlecht uit, en meer bloed spettert op de vloer. Ze veegt haar handen af, en was dan klaar om verder te gaan.

Blootsvoets , kruipt Lara langzaam door de hoofdgang, en blijf dicht bij de muur. Ze moest oppassen dat er geen bloedvlekken op de muren achter bleven die nog steeds op haar kleding zat.

PATS!

Lara draaide in het rond. Een verpleegster kwam recht op haar af! Voordat ze een geluid kon uitbrengen om de anderen te alarmeren dat ze hun gelukkige winnaar had gevonden, had Lara haar mes al uit haar kontzak gehaald en zat nu gepriemd in het hoofd van de verpleegster. Ze viel als een hoop op de vloer. Heel snel, trekt Lara de mes uit het hoofd, en gaat verder.

Stap, stap, stap.

Voetstappen? Lara wist het niet zeker. Ze draait zich in een kamer, en bevond zichzelf in een de hoofdchirurgie lab.

Stap, stap.

Lara keek uit de deur, als er ineens iets heel hards op haar hoofd word geslagen...

‘...kleine gluiperd...’

‘...twee doden...’

‘...we hebben haar nu...’

Lara kon vage stemmen om haar heen horen. Ze voelde een stekende pijn op de bovenkant van haar hoofd, dat klopte. Lara opende haar ogen, en betrapte zichzelf erop dat ze direct in Welterfenn’s donkere, ijzige ogen keek.

‘Lekker geslapen?’ vroeg hij.

Lara fronste, en rolt dan een bal met spuug op de achterkant van haar tong.

‘Nou, nadat ik met jou klaar ben, zal ik dat zeker doen!’ lachte hij.

Lara begon zachtjes te glimlachen, en schud dan haar hoofd. Ze zat op een verticale brancard vastgebonden, onder een heldere lamp dat boven haar hing.

‘Nee?’ Vroeg Welterfenn. ‘Niemand zegt nee tegen mij!’ gromde hij.

Lara rolde haar ogen, schiet de spuugbal op haar tong direct in zijn linkeroog.

Welterfenn schreeuwde het uit, en begon in zijn oog te wrijven. De verpleegster die Lara had gevangen, overhandigde hem een handdoek, en staart naar haar.

Even later, gaf Welterfenn een emmer aan de verpleegster dat direct tot de rand gevuld was met bloed.

‘Was haar maar even. Ik ben zo terug.’

De verpleegster knikt en wacht totdat Welterfenn de kamer heeft verlaten. Ze draaide haar hoofd om, en Lara’s ogen ontmoette die van haar. De verpleegster laat een duivelsachtige glimlach zien en loopt dan naar haar toe.

Lara sluit haar ogen zodra het warme, verse bloed over haar hoofd word gegoten. Het stroomde over haar lichaam, en doordrenkt haar gelijk...

‘Voelt het lekker?’ vroeg de verpleegster.

Lara spuugt vlak voor haar gezicht uit en opent haar mond. ‘Heerlijk.’

‘Wil je dat ik je ogen even schoonmaak? Ik denk niet dat je wilt missen wat Dr. Welterfenn met jou gaat doen!’

Lara glimlacht. ‘Dat zal ik erg waarderen.’

De verpleegster pakte een handdoek en begon het bloed uit haar ogen weg te vegen.

Net als ze bijna klaar is, gooit Lara haar lichaam naar voren zo hard als ze kon, en beet gemeen in haar hand. De verpleegster gilde het uit en probeerde zich weg te trekken. Lara zette haar tanden dieper in haar hand en deed haar kaak op slot. De verpleegster begon Lara met de vlakke hand te slaan - hard. Ze liet los en de verpleegster rent gelijk naar de gootsteen waar ze koud water over haar hand laat stromen.

Lara greep naar haar kontzak en pakt de mes. Ze hield het stevig vast, en met een sterke krab, snijd ze de riemen door die haar armen bonden. Binnen vijf seconden was ze uit de brancard, en vermoorde de verpleegster. Ze wilde niet meer tijd verliezen.

Als Welterfenn terug is, zit Lara in een kleermakerszit op een onderzoekstafel, met de mes in haar hand. Hij kijkt met een grijns op zijn gezicht naar Lara na het bekijken van de dode verpleegster. Welterfenn hield zich stevig vast aan een geboeide patiënt.

‘Kijk,’ zei hij tegen Lara. Snel duwt Dr. Welterfenn de patiënt naar een muur met beugels. Zodra hij hem heeft vastgemaakt, draait hij zich om naar Lara.

‘Je kunt om hem redden, maar doe geen moeite. Hij houdt het toch nog geen week vol. Zijn hele lichaam krioelt met een infectie die hem binnenkort keelt.’

Lara begon te twijfelen, maar veranderde snel van gedachten om maar op haar plek te blijven als de patiënt een ruwe blik vol haat naar haar geeft. Welterfenn loopt naar Lara toe.

‘Je hebt misschien een aantal van mijn martelingen gezien, maar ik wil dat je er nog eentje ziet,’ zei hij.

‘Je gaat je gang.’

Welterfenn opent een lade en haalt er een grote kapmes uit. Lara’s spieren beginnen zich aan te spannen, klaar om springen als nodig is. Hij liep naar de zijkant van de patiënt.

‘Bekend met de term ontdoen van ingewanden?’ vroeg hij.

Lara schudde haar hoofd.

Welterfenn rolt het shirt van de patiënt tot over zijn schouders. Hij kijkt naar Lara, en knipoogt naar haar. Zij beantwoordde zijn blik met een koude, harde staar.

Heel snel, nam hij de kapmes in zijn beide handen, en sneed het dwars door de buik van de patiënt. De wond viel gelijk open, en zijn ingewanden begonnen op de grond te vallen. Bloed gutste uit zijn buik, en deeltjes met slierten kwakten op zijn benen naar beneden. Iets kleins *plofte* uit zijn wond, en viel wiebelig op de vloer. De patiënt hing draaiend aan de boeien, levenloos. Lara keek naar de vloer en zag al zijn ingewanden die op de koude cementen vloer waren gekwakt.

‘Fascinerend, nietwaar? Kijken hoe het leven uit hem *giet*,’ lachte hij. Lara had, genoeg van zijn spelletje. Het begon haar met iedere seconde alleen maar meer te vervelen. Lara sprong van de tafel af, en stond tegenover Welterfenn. Het werd tijd om te laten zien wie hier de baas was.

Dr. Welterfenn stond er gewoontjes bij, wachtend totdat Lara iets ging doen. Plotseling, pak ze een mes, en gooit het naar hem toe. Zijn arm schoot omhoog, en hij greep het stevig vast met zijn hand!

‘Het lijkt erop dat we een amateur rang hebben,’ bespote hij.

Amateur?! Dacht Lara. Maak je klaar voor je ergste nachtmerrie.

Buiten was het heftig aan het bliksemen, hard krakend, harde donders. De woorden die in de ramen zaten geëst flikkerde helder tegen de lucht. Het gesticht was klaar om zijn volgende slachtoffer op te offeren.

‘Raaah!’ Schreeuwde Welterfenn naar Lara als hij met zijn mes naar haar toe steekt. In nog geen seconde, sprint ze naar voren, springt en doet ze een omgekeerde rol terwijl ze zich omdraait, en steekt haar been uit tegen zijn achterhoofd. Lara land op beide voeten, en kijkt hoe Welterfenn op de grond word gesmakt.

Ze racet vooruit en bukt om het mes te pakken. Zonder enige waarschuwing, steekt Welterfenn een been uit en laat haar struikelen.

‘Oef!’ gromt Lara zodra ze op de vloer valt, krabbend naar haar kin. Welterfenn pakt het mes op en werpt het zo hard als hij kon richting Lara...

BOEM! Een grote bliksemschicht komt uit de lucht, en schiet direct in een grote boom bij het gesticht. Plotseling, barsten er vlammen uit op zijn ledematen, en al snel was de boom volledig gevangen in het brullende vuur.

Het gebeurde allemaal in slow motion. Lara draaide zich net op het juist moment om en ziet dat het mes op haar afkomt. Ze duwt haar lichaam naar een zijwaartse rol, en het mes boor zicht in de koude vloer. Het trilde even voordat het tot stilstand kwam.

Lara springt op haar voeten en blikt naar Welterfenn. Het werd tijd dit spelletje tot een einde te brengen.

‘Bijna’ fluisterde hij.

‘Bijna telt alleen in grote schoenen en handgranaten,’ maakte Lara af.

‘Geef het op,’ beval hij.

‘In je dromen.’

Welterfenn lachte en schudde dan zijn hoofd. ‘In de jouwe.’

Lara fronst als zijn ogen ineens mistig worden, en er een kwade grijns op zijn gezicht verschijnt. Hij begon te neuriën, en begon dan het deuntje van Braham’s slaapliedje te zingen.

“Jij ziet mij, ik zie jou.

De mes is de sleutel tot het vermoorden van jou.

Ren – en stop niet, ga ver, ver weg.

Dood zal de straf zijn als je blijft en vecht.”

Dr. Welterfenn kijkt terug naar Lara. Hij haalt zijn rechterarm omhoog, en maakt een vuist, die hij tegen zijn mond gedrukt houdt. Hij zoog een grote hoeveelheid met lucht in, houd zijn hand onder zijn lippen, en blaast dan uit naar Lara...

Het hele bos was één grote Holocaust. Dikke, oranje vlammen begonnen zich sneller, en sneller te verspreiden. Een tak brak af, en viel op de grond, dat het hoge gras in lichterlaaie deed gaan.

Een zwaarte gaat over Lara’s ogen heen, en sloten gelijk. Haar hoofd begon te tolleren,

en al snel begon ze al het gevoel uit haar lichaam te verliezen...

De zwarte lucht was opgelicht door de heldere oranje vlammen. In de binnenplaats van het gesticht, begon het vuur hard te knisperen, en begon gretig uit te halen naar het gebouw...

Ongeveer vijf minuten later, opent Lara moeizaam haar ogen. Ze probeerde zich te bewegen, maar bevond zichzelf in een gesloten ruimte. Het was volledig donker, en Lara had geen idee waar ze was – dat is totdat ze haar hoofd stoot tegen het plafond.

‘De zwarte kist,’ gromde Lara. ‘Niet bepaald een plek waar je wilt zijn,’ lachte ze. Lara voelde langs de binnenkant van de kist, en duwde met al haar kracht tegen de deksel. Het wilde maar niet meewerken, dus schuift ze naar de zijkant om in een betere positie te komen zodat ze haar benen kan gebruiken voor extra hulp. Iets krast langs Lara’s been als ze beweegt. Ze voelde over de bodem met haar handen en al snel pakte ze een ring die in de bodem zat geankerd. Ze trok er hard aan, en er verschijnt een grijns over haar gezicht.

BOEM! Een grote boom viel op de grond. Vlammen sprongen er vanaf, en grepen zich naar één van de ramen op de begane vloer van het gesticht. Het vuur verspreidde zich rond de basis en begon omhoog te klimmen, en wilde gretig de rest bijhouden...

Lara loopt voorzichtig langs de nauwe trap vanuit de binnenkant van de kist. Zodra ze de bodem heeft bereikt, bevindt Lara zichzelf in een einde van een korte gang. Verderop, leek een gesloten deur haar te begroeten met zijn gloeiende randen van licht dat vanuit de kamer kwam. Lara haastte zich naar de deur en opende het zonder enige aarzeling.

Het glas van de grote raam *barste* in de lege kamer. Verschillende getande stukken lagen op de vloer tussen duizenden scherpe glasscherven. Alle stukken reflecteerde het brullende vuur, wat de kamer kleurde in schitterend oranje. Het vuur klimt zich door het raam, waar het meteen begon uit te banen op de muren.

Al snel wanneer Lara door de deuropening is, gaan haar ogen direct door de grote kamer heen. Het deed Lara denken aan een grote warenhuis omdat er nog twee verdiepingen boven haar waren, en eentje beneden. Stenen treden maakten contact met elke verdieping, die nogal nauw waren, en geen leuning hadden waar je jezelf aan kon vasthouden met het stijgen of dalen. Lara kon verschillende schappen zien die in rijen stonden, net als een bibliotheek, die allerlei dozen en potten hadden gevuld met verschillende organen. Dit verbaasde haar niets.

Lara liep naar het midden en keek naar beneden door een hele grote gat in de vloer. De gehele bodem was gevuld met bloed, circa dertig meter naar beneden van waar Lara stond. Stenen treden staken uit de grote zwembad, omhoog naar de eerste verdieping, vol met vlekken van besmeurd bloed.

Koppen waren op elke muur gezet, elk hield een kaars vast die zachtjes flikkerde. Lara vervolgd haar weg naar de trap die leidt naar de tweede overloop. Als ze de tweede verdieping heeft bereikt, wordt Lara’s aandacht meteen naar het midden van de kamer getrokken. Verschillende kaarsen brandden op de vloer, die een krijt tekening omcirkelden. Lara ging dichterbij staan om beter te kijken. De Duivel Driehoek glom zachtjes door de kaarsen, die in Lara’s ogen reflecteerden.

‘Ik ben blij dat je het hebt gehaald tot de ceremonie,’ zei een diepe stem boven Lara.

Ze kijkt omhoog, en ziet Dr. Welterfenn over de tweede verdieping kijken.

‘Ceremonie?’ vroeg ze.

Welterfenn begon te grijnzen, en streek zijn labjas even recht. Zijn donkere ogen werden verlicht door een kaars dat dichtbij stond. Heel langzaam seinde hij haar om naar boven te komen.

Lara kneep haar ogen fijn als ze hem voorzichtig goed bekijkt. Even later gaat ze verder de trap op tot waar Welterfenn haar opwachtte. Hij reikte zijn hand uit naar Lara om te pakken, maar trok het terug wanneer ze haar wenkbrauwen omhoog doet. Welterfenn loopt naar de zijkant zodat Lara eens een goed kijkje kan nemen.

Ze stapt naar voren, en haar blote voeten baden zich een weg door een plas met bloed. De hele vloer was bedekt met organen en ingewanden. Lara keek omhoog en zag verschillende lichamen naast elkaar op de muur hangen – levenloos. Allemaal waren ze uitgehold, behalve eentje.

Winston, Lara’s trouwe butler, hing aan boeien van de muur. Zijn blik was gefocust op de vloer, met zijn bakje dat onder zijn voeten lag. Lara draait zich terug naar Welterfenn.

‘Wat wil je nou eigenlijk?’ commandeerde ze.

‘Weet je wat het is Lara,’ begon hij, ‘voordat je boos begint te worden, laat het mij uitleggen. Met de Duivel Driehoek ben ik in staat om in de toekomst te kijken. Ik heb gezien hoe je de wereld over reisde, op zoek naar schatten. Als je meedoet, kan ik je de schat geven. Maar om de mogelijkheid te hebben om experimenten op patiënten uit te oefenen is de ultieme prijs.’

Lara leek geschrokken. ‘Jij wilt dat ik mij tot jou niveau verlaag?’ lachte ze, en schudde haar hoofd.

Welterfenn’s gezicht vormde zich in een frons. ‘Ik heb je genoeg kansen gegeven, en jij gooit ze allemaal weg?’

Lara lacht wat gemaakt. ‘Ik duw ze liever opzij, als je het mij vraagt.’

‘Ook goed,’ blaft Welterfenn, ‘laten we dit dan nu afhandelen. Ik kan niet wachten om je hersenpan open te snijden en zo je mooie hersenen te zien. Ik hang het op de muur in mijn lab.’

Lara schudde haar hoofd. ‘Nee, nu heb je het weer fout. *Ik* zal de gene zijn die *jouw* hersenpan zal open snijden. Het is alleen zo jammer dat er dan niks is wat ik mee kan nemen.’ Ze lacht en legt haar handen op haar heupen.

Welterfenn geeft een dreigende blik en plaatst dan weer zijn vuist op zijn lippen. En zuigt dan net als tevoren een grote hoeveelheid lucht in. Alhoewel, dit keer deed hij zijn hoofd omhoog en blies naar boven. Een mist-achtige nevel vormt zich boven hen en verspreid zich langzaam door de hele kamer. Lara kijkt over de leuning en ziet een dolk bevroren in de lucht. Welterfenn sprong recht omhoog, en komt daarna langzaam naar beneden.

‘Probeer maar Lara,’ zei hij.

‘Ik heb geen enkele oefening nodig.’ Lara rent snel naar voren door het smeersel en sprint vooruit, vliegend over de leuning. Ze grijpt de dolk met één hand, en doet een duikeling in de lucht. Welterfenn springt naar de leuning en vloog richting Lara met zijn eigen dolk in zijn hand. Lara grijpt een paar boeien aan de muur vast en zwaait richting de leuning op de tweede verdieping.

Welterfenn nam al snel Lara’s plaats in bij de muur. Hij wachtte totdat Lara op de

leuning stond voordat hij de mes zou gooien.

Lara's voeten slipten lichtjes. Ze hervat haar evenwicht, en ziet toe hoe Welterfenn's dolk op haar af komt schieten. Ze springt omhoog en pakt de spijlen van de leuning vast op de bovenste verdieping met haar vrije hand. Ze hijst zichzelf omhoog, trapt opwaarts en doet een perfecte achterwaartse salto op de bovenkant van de leuning. Lara kijkt naar beneden naar Welterfenn's boze gezicht. Het mes had zich in één van de schappen geboord. Hij kijkt naar haar omhoog en fronst.

'AMATEUR!' spot Lara. Ze wist kennelijk heel goed hoe ze hem kon irriteren. Hij zette zich van de muur af, en sprong omhoog naar Lara...

De gehele eerste verdieping van het gesticht zat vol met vuur. Alle muren werden verzwelgt onder de vlammen, behalve de punten waar portretten van Dr. Welterfenn hingen. Het vuur maakte zijn weg naar boven...

Lara springt in een zwanenduik van de leuning af. Welterfenn greep naar haar, maar zij was hem voor. Ze trapt naar hem uit, en raakt hem recht in zijn buik. Snel draaiend in de lucht, plantte ze het mes diep in zijn nek. Het punt van de mes schoot er net aan de voorkant uit. In het moment van Lara's trap, vloog hij direct op de tweede verdieping waar zijn lichaam op een hoop land in het midden van de Duivel Driehoek.

Lara begon te vallen. Er was ook niks waar ze zich aan kon vasthouden. Net wanneer ze landt, knijpt ze haar gezicht fijn en sluit haar ogen. Lara landt direct in het zwembad vol met bloed. Meteen, zet ze zich van de bodem af omhoog en klimt uit op de stenen treden. Lara staat druppelend als ze haar gezicht afveegt met de rug van haar hand. Ze wrong haar haren uit en rent dan de rest van de trappen omhoog totdat ze Winston had bereikt.

'Verdraait nog aan toe!' Deze zijn te sterk,' gromt Lara als ze probeert de riemen los te trekken.

'Hou vol, ik ga even een mes halen.' Lara rent naar de tweede verdieping waar Welterfenn lag. Ze hurkte neer, hij opende zijn ogen en keek haar aan. Lara ging gelijk voor het mes.

'Nee! Lara wacht!' hijgde hij.

Lara stopt en kijkt hem aan. 'Ja?'

'Er is iets wat ik je moet vertellen,' zei hij, 'dit alles gebeurt niet echt. Jij bent eigenlijk boven in het gesticht waar je officieel bewusteloos werd. Winston, is hier ook niet. Het is allemaal een hallucinatie eigenlijk. Je weet dat ik voor altijd door zal leven! Je mag denken dat je mij vernietigd hebt, maar ik ben slechts een beetje stilletjes ontschoten door jou.'

Lara rolt haar ogen, en dan met een snelle haal, trekt ze de mes uit zijn keel...

SPEELTIJD

'We proberen toch niet te ontsnappen hè?'

'Alsjeblieft! Ik zal het niet meer doen!'

'Deed het veel pijn?'

'Taiyang of hengu?'

'Vind haar, of jij zult mijn volgende experiment worden.'

'...kleine gluiperd...'

'...we hebben haar...'

'Niemand zegt nee tegen mij!'

‘Fascinerend is het niet? Zien hoe het leven uit hen lekt...’

‘...de mes is de sleutel tot het vermoorden van jou...’

‘...de zwarte kist...’

‘...stop er iets in, haal er wat anders uit...’

Lara's hoofd tolde als een gek. Flashbacks gingen maar door haar hoofd van de afgelopen nacht. Uiteindelijk word ze weer bewusteloos...

Als Lara wakker word, lag ze bovenop een stapel van glas. Ze ging rechtop zitten en deeltjes van de verbrijzelde stukjes vielen op de grond. Lara zat in de kamer waar ze als eerst bewusteloos werd. De hele kamer was omringd met vuur. Ze keek naar het raam. Het was het dichts bijzijnde uitgang. Iedereen zou in haar positie gelijk uit het raam zijn gesprongen. Iemand gezond in die zin! Uiteraard, zat Lara niet in die categorie. Ze springt eraf, en rent naar de trap van de kelder, en zag onderweg dat haar laarzen weer aan haar voeten zaten.

Ze hoefde zich geen zorgen te maken om de duisternis in het gesticht. De hele kelder stond in lichterlaaie, wat als voordeel werkte voor Lara omdat ze moet zien wat ze aan het doen was. Lara rent naar de kamer waar de zwarte kist was. Ze gooide de deksel open, grijpt naar de ring en trekt er hard aan...

Wanneer Lara de tweede verdieping bereikt, lag er een stapel met as in de Duivel Driehoek. Ze haalde een pot leeg en deed daar het as in. Ze rende naar de derde verdieping om Winston te halen. Hij was er echter niet...

‘Waren er tenminste sommige hallucinaties niet echt,’ mompelde Lara. Ze sprint naar beneden naar de tweede verdieping waar ze uit de zwarte kist was geklommen. Ze sloot de deksel en zet de pot er bovenop. Het vuur begon in de kamer te kruijen – ze moest snel zijn, maar eerst wilde Lara er zeker van zijn dat ze weer normaal was.

Lara kwam erachter dat wanneer Fran haar de kist in liet kijken, Lara door een transformatie ging. Iedere keer dat ze in die kist ging veranderde Lara heen en terug van geestelijke gezondheid. Alle gebeurtenissen die zich voordeden in het gesticht – was Lara gewoon in een andere verstandstijd.

Het was tijd om Welterfenn voor eens en voor altijd te vernietigen. Ze lift de deksel omhoog, en giet zijn as in de kist.

POEF!

Zijn as verdween onmiddellijk. De binnenzijdes van de kist begonnen in een briljant gouden kleur te gloeien. Lara keek erin, en grijnsde. Wat er op de bodem van de kist rustte waren twee gouden tangen, gelijk aan de echte die voor elektrische schok werden gebruikt. Wat er naast stond was een pot met twee gouden oogballen dat in het water rond dreven.

Lara had haar schat terug, en gaat dan weer de kelder uit. Op haar weg naar buiten, passeert ze de kamer met de gebroken raam. Een scherf dat op de vloer lag met tekst erop, trok haar aandacht. Ze pakt het op en lacht.

AMATEUR.

Ze gooit het tegen een muur waar het in miljoenen stukjes uit elkaar spat, en rent de voordeur uit.

Buiten, wachtte er een helikopter op Lara. Ze springt in de pilooten stoel en lacht naar haar partner.

‘Waar naartoe?’ vraagt ze.

Kurtis Trent knikt met een glinstering in zijn oog. ‘Dat weet je best,’ grijnsde hij, met twee uniformen in zijn handen met de naam: ‘Tsumeb: Privé Personeel.’

Run – and Don’t Stop
Copyright © 2003 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft
Copyright © by Core Design and Eidos Interactive